

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

21 martie 2018

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Elena Covalenco,

Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 15 august 2017 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2017, declarat de către avocatul Popa Marin în numele inculpatului

Popa Dumitru xxxxxxxxxxxxxxxxx.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 31.05.2017 - 15.08.2017;

2. Instanța de apel: 29.08.2017 - 26.10.2017;

3. Instanța de recurs: 14.02.2018 - 21.03.2018.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 15 august 2017, Popa Dumitru a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.264¹ alin.(4) Cod penal la 6 luni închisoare.

În temeiul art.85 alin.(1) Cod penal, prin cumul de sentințe, la pedeapsa aplicată i-a fost adăugată parțial pedeapsa neexecutată fixată prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 10 martie 2017, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă de 3 ani și 4 luni închisoare în penitenciar de tip semiînchis și amendă în mărime de 600 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani și 5 luni.

2. Prima instanță, examinând cauza în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, a constatat că Popa Dumitru, la 25 martie 2017, ora 01.10, aflându-se la volanul automobilului de model „Dacia Logan”, cu n/î xxxx și deplasându-se pe str.Ceucari 8, mun.Chișinău, a fost stopat de către colaboratorii INP.

Fiind suspectat de conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate, Popa Dumitru a fost supus testării alcoolscopice la aparatul Drager, la care s-a constatat concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat de 0,98 mg/l, ceea ce conform art.134¹² alin.(3) Cod penal, constituie stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, prin ce a încălcat prevederile punctului 14 lit.a) din Regulamentul Circulației Rutiere, care prevede că „Conducătorului de vehicul îi este interzis: a) să conducă vehiculul în stare de ebrietate, sub influența drogurilor sau altor substanțe contraindicate, sub influența preparatelor medicamentoase care provoacă reducerea reacției, fiind bolnav, traumatizat sau într-o stare avansată de oboseală de natură să-i afecteze capacitatea de conducere”.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul M.Popă în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie încetat procesul penal ori să fie încadrate acțiunile inculpatului în baza art.264¹ alin.(1) Cod penal, cu aplicarea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, ori să fie dispusă achitarea acestuia, invocând că instanța a dat o apreciere juridică greșită circumstanțelor de fapt, deoarece

toate probele cercetate demonstrează că acțiunile inculpatului urmau a fi corect încadrate în baza art.264¹ alin.(1) Cod penal, deoarece la momentul comiterii infracțiunii nu a existat o sentință definitivă și irevocabilă în privința acestuia; - la caz au fost încălcate prevederile art.19 Cod de procedură penală, art.20, 21 din Constituția R.Moldova și art.6, 13 CEDO, ceea ce duce la achitarea inculpatului, pe motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii; - instanța s-a limitat doar la cererea și voința inculpatului de a examina cauza într-o procedură simplificată pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală, însă la admiterea cererii date urma pe parcursul judecării cauzei să stabilească dacă nu sunt temiuri prevăzute de art.275 pct.5)-9) Cod de procedură penală; - instanța urma să dispună încetarea procesului penal, deoarece acțiunile inculpatului au fost calificate greșit; - instanța nu a examinat just fondul cauzei, iar prin adoptarea unei sentințe nemotivate, a încălcat dreptul inculpatului la un proces echitabil.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2017, apelul declarat de către avocatul M.Popa în numele inculpatului D.Popa a fost respins ca nefondat.

În motivarea soluției date instanța de apel, analizând materialele cauzei, apreciind probele prin prisma prevederilor art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței și utilității lor și anume, declarațiile martorilor R.Rabilov, S.Chirilov, P.Untilă, I.Gurduz, S.Turtă, Iu.Dascal, procesul-verbal de examinare a obiectului - cecul alcooltesterului 6810 Drager din 25.03.2017, procesul-verbal de ridicare și de examinare a înregistrărilor video ridicate de la martorul S.Turtă, a reținut că D.Popa a comis infracțiunea prevăzută de art.264¹ alin.(4) Cod penal, adică conducerea mijlocului de transport de către o persoană, care se află în stare de ebrietate cu grad avansat, săvârșită de către o persoană, care este privată de dreptul de a conduce mijloace de transport.

Subsidiar, instanța de apel a respins argumentul apărătorului, precum că acțiunile inculpatului nu au fost calificate corect și că în cadrul cercetării judecătorești acesta a solicitat ca judecarea cauzei să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în conformitate cu prevederile art.364¹ Cod de procedură penală, solicitând deoarece a recunoscut că a condus mijlocul de transport în stare de ebrietate, însă acesta a fost în imposibilitate de a determina dacă acțiunile sale corect au fost calificate, or, în situația în care inculpatul nu posedă cunoștințele necesare sau a fost în imposibilitate de a determina dacă corect organul de urmărire penală i-a calificat acțiunile, partea apărării a avut obligația legală/profesională de a-i explica esența învinuirii, dar și efectele acordului de recunoaștere a vinovăției.

Sub aspectul vizat, instanța de apel a mai reiterat că, la 24 aprilie 2017, inculpatul a primit copia rechizitoriului în cauza penală nr.2017020504, procurorul la 31 mai 2017 a expediat spre examinare în fond cauza penală privind învinuirea lui D.Popa în comiterea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(4) Cod penal. Potrivit mandatului anexat la materialele cauzei, inculpatul a fost asigurat cu asistență juridică de către apărătorul M.Popa, în ședința de judecată din 21.07.2017, inculpatul a înaintat cerere în scris autentic privind examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, care a fost susținută și de partea apărării, care împreună cu inculpatul a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, cerință acceptată de toți participanții la proces, dar și de instanța de judecată, astfel nici unul din participanți nu a invocat nulitatea acordului de recunoaștere a vinovăției, prin urmare examinarea cauzei în ordinea prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală nu a fost afectată de nici un viciu, având puterea legală.

În continuare, instanța de apel, reieșind din faptul că inculpatul a recunoscut vina, a declarat prin înscris autentic, anexat la materialele cauzei că recunoaște săvârșirea faptelor

indicate în rechizitoriu, a solicitat judecarea cauzei penale pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, nu a solicitat administrarea unor noi probe, a conchis că prima instanță just a dispus aplicarea art.364¹ Cod de procedură penală și examinarea cauzei în procedura nominalizată.

Consecvent, în ceea ce privește individualizarea pedepsei, instanța de apel a conchis că prima instanță a dat deplină eficiență prevederilor art.75, 78 Cod penal, ținând cont de gravitatea infracțiunii comise, care face parte din categoria celor ușoare, de forma vinovăției, de persoana inculpatului, că anterior a mai fost condamnat pentru săvârșirea unei infracțiuni similare, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea penală - recunoaștea vinei, căința sinceră, aflarea la întreținere a doi copii minori, precum și de influența pedepsei aplicate, stabilindu-i o pedeapsă echitabilă, corect concluzionând că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar în condițiile izolării de societate, respectându-se la caz și aplicarea prevederilor art.85 Cod penal.

Prin urmare, instanța de apel, a respins afirmația părții apărării în partea calificării incorecte a acțiunilor inculpatului, pe motiv că la momentul comiterii faptei sentința anterioară nu era definitivă și irevocabilă, pe când din actele cauzei s-a stabilit cert că D.Popa, prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani din 10.03.2017, fiind privat de dreptul de a conduce mijlocul de transport pe un termen de 3 ani, la data de 25.03.2017, în jurul orei 01.10, a condus automobilul în stare de ebrietate cu grad avansat, relevant fiind faptul că sentința din 10.03.2017, nu a fost contestată de inculpat sau apărătorul acestuia, astfel aceasta a devenit definitivă și irevocabilă la data expirării termenului de apel.

În concluzie, instanța de apel a reținut că prima instanță just a dispus și aplicarea prevederilor art.85 Cod penal, deoarece legiuitorul a stabilit expres momentul din care aceste prevederi produc efecte juridice, acest moment fiind după pronunțarea sentinței și nici de cum după devenirea acesteia irevocabilă sau definitivă, or efectele unei sentințe se produc imediat după ce aceasta este adoptată, mai mult, contestarea sentinței, nu suspendă măsurile de constrângere stabilite prin sancțiunea articolului de care persoana a fost recunoscută vinovată.

5. Împotriva hotărârilor judecătorești a declarat recurs ordinar avocatul M.Popa care, invocând temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), 8), 10), 12) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri, prin care acțiunile inculpatului să fie reîncadrate în prevederile art.264¹ alin.(1) Cod penal, pe motiv că acțiunile inculpatului greșit au fost calificate, deoarece sentința de condamnare din 10.03.2017, la momentul comiterii infracțiunii la data de 25.03.2017, nu era definitivă și irevocabilă; - fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii; - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel; - în rest invocând repetat aceleași motive ca și în apel, descrise la pct.3 al prezentei decizii.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, care a solicitat declararea recursului ca inadmisibil, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Din textul recursului declarat se constată că recurentul invocă drept temei prevederile art.427 alin.(1) pct.6), 8) și 12) Cod de procedură penală, și anume că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs, referitor la invocarea pretensei erori prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, relevă că *in stricto sensu* prevederile respective și anume, atunci când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel*.

La acest capitol, făcând o analiză a criticilor expuse în recursul declarat de către avocat în numele inculpatului în raport cu apelul declarat și textul deciziei, Colegiul penal constată că recursul repetă textul apelului, argumentele expuse de recurent fiind anterior invocate în apel, iar instanța de apel examinându-le în ansamblu și dându-le o apreciere corespunzătoare, conform art.414, 417 Cod de procedură penală, s-a pronunțat argumentat și motivat asupra lor, a indicat temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea acestuia, precum și motivele adoptării respectivei soluții, concluzionând asupra vinovăției inculpatului în săvârșirea faptei imputate, concluzii descrise detaliat la pct.26-57 a deciziei instanței de apel, inclusiv și în pct.4 al prezentei decizii.

Astfel, în scopul evitării repetării inutile a alegațiilor instanțelor ierarhic inferioare, Colegiul penal își însușește argumentele enumerate în hotărârile contestate, fapt ce este în deplină concordanță cu jurisprudența și practica Curții Europene pentru Drepturile Omului, care în cauza *Albert vs România din 16.02.2010*, a statuat în pct.37 că art.6§1 CtEDO, deși obligă instanțele să-și motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument, și extinderea la care se aplică această obligație de a prezenta motive poate să varieze în dependență de caracterul deciziei

În continuare, nu se rețin de instanța de recurs nici cele specificate de recurent, precum că, *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*, deoarece așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel la adoptarea hotărârii, a respectat prevederile art.417 alin.(8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelului declarat de avocat și adoptarea soluției expuse în pct.4) din prezenta decizie.

Mai mult, Colegiul penal menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiza și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza dată. Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută pe baza probatoriului verificat și a concluzionat corect ca acesta se circumscrie încadrării juridice în baza art.264¹ alin.(4) Cod penal, potrivit căruia D.Popa a fost condamnat.

De asemenea, din materialele dosarului rezultă că instanța de apel, la examinarea cauzei, a ținut seama în deplină măsură de prevederile art.27, 99-101 Cod de procedură penală, a cercetat sub toate aspectele probele administrate, le-a verificat minuțios, dându-le o apreciere justă, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, care în ansamblul au confirmat vinovăția inculpatului D.Popa în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(4) Cod penal, și anume infracțiunea de conducere a mijlocului de transport de către o persoană, care se află în stare de ebrietate cu grad avansat, săvârșită de către o persoană, care este privată de dreptul de a conduce mijloace de transport.

Astfel, Colegiul penal reține că, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probatoriului administrat și conform materialelor din dosar și just a conchis de a menține concluzia primei instanțe. În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii

de procedură penală, aceasta fiind legală și întemeiată, cu specificarea motivelor pe care a fost întemeiată soluția adoptată.

Neîntemeiat este și argumentul avocatului că în cauză s-a comis o eroare de fapt, deoarece prin *eroare de fapt* se înțelege o greșită examinare a probelor administrate în cauză, în sensul că la dosar există o anumită probă, când în realitate aceasta nu există sau atunci când se consideră că un anumit act, un anumit raport de expertiză ar demonstra existența unei împrejurări, când în realitate din acest mijloc de probă reiese contrariul. Eroarea gravă de fapt presupune deci, reținerea unei împrejurări esențiale fără ca probele administrate să o susțină sau o nereținere a unei astfel de împrejurări esențiale, deși probele administrate o confirmau, ambele ipoteze fiind rezultatul denaturării grave a probelor.

În acest context, Colegiul penal constată că nu există contradicție evidentă între cele reținute prin hotărârea recurată și conținutul probelor administrate, starea de fapt reținută nefiind consecința unei denaturări evidente a probelor, ci rezultatul unei analize coroborate a acestora, astfel că decizia nu cuprinde vreun viciu sub aspect de fapt sau de drept material sau procesual.

De asemenea, instanța de recurs consideră neîntemeiate argumentele recurentului, precum că acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele infracțiunii și faptei săvârșite și s-a dat o încadrare juridică greșită, din considerentul că sentința de condamnare anterioară nu era definitivă, astfel că inculpatul a comis infracțiunea la 25.03.2017 ora.01.10, în termenul de probă, deoarece în urma pronunțării sentinței Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani din 10.03.2017, inculpatului D.Popa i-a fost înmănată copia acesteia, potrivit recipisei (f.d.66), astfel că dânsul cunoștea cu certitudine că este privat de dreptul de a conduce mijloace de transport, însă contrar faptului dat, a condus automobilul fără a avea permisul de conducere, fiind în stare de ebrietate cu grad avansat. Faptul că inculpatul știe cu certitudine că este privat de dreptul de a conduce mijloacele de transport s-a constatat și prin aceea că dânsul a prezentat colaboratorilor de poliție nu permisul său de conducere, dar pe al tatălui său care s-a dovedit a fi decedat, fapt confirmat prin declarațiile martorului S.Chirilov.

Prin urmare, din circumstanțele date se dovedește indubitabil vinovăția lui D.Popa în săvârșirea infracțiunii de care a fost recunoscut vinovat, astfel este corectă situația de fapt stabilită de către instanțele de fond, precum și calificarea infracțiunii reținute în sarcina inculpatului, după semnele componentei prevăzute de art.264¹ alin.(4) Cod penal.

Reieșind din cele expuse, Colegiul penal conchide că, temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), 8), 12) Cod de procedură penală, la care se referă autorul recursului, nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei recurate.

De asemenea, instanța de recurs reține că apărarea face trimitere și la temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală - s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Analizând temeiul dat în raport cu motivele invocate în recursul declarat, Colegiul penal constată că acesta nu și-a găsit confirmare.

Referitor la pedeapsa aplicată inculpatului, Colegiul penal menționează că persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Concomitent, conform art.75 alin.(1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori

agradează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa are drept scop și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului. Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

În această ordine de idei, la stabilirea pedepsei lui D.Popa, instanțele de fond au ținut seama pe deplin de principiile de aplicare, prevăzute de art.7, 61 Cod penal și de criteriile generale de individualizare, de caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii săvârșite, stipulate în art.75 Cod penal, ținând cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei penale, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana inculpatului, care anterior a fost condamnat și a comis infracțiunea în termenul de probă, și-a recunoscut vina și s-a căit sincer pentru fapta comisă, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, de toate circumstanțele atenuante și agravante ale cauzei, și corect a conchis că corijarea inculpatului va fi atinsă prin aplicarea unei pedepsei cu închisoare, ținându-se cont și de prevederile art.85 Cod penal și art.364¹ Cod de procedură penală.

Astfel, Colegiul conchide că concluzia instanței de apel corespunde circumstanțelor cauzei și criteriilor de stabilire a pedepsei, aceasta fiind aplicată în limitele legii. Deci, analizând materialele cauzei și decizia instanței de apel, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate, iar pedeapsa aplicată inculpatului este individualizată conform prevederilor legale.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În acest context, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat de avocatul M.Popa în numele inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Popa Marin în numele inculpatului Popa Dumitru, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2017, în cauza penală în privința lui Popa Dumitru, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 18 aprilie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu